

TIA CHỚP BỪNG NGỘ

Tâm Minh Ngô Tăng Giao
(phỏng dịch theo *Zen Fables For Today*
của Richard McLean)

Một vị thiền sư và một trong những đệ tử ưu tú nhất phải trở về một thiền viện ở trong núi lúc đêm khuya đã trở lại gặp một cơn bão mùa đông dữ dội nổi lên trên con đường hiểm hóc. Dừng lại thời sẽ chết giữa đồng hoang; tiếp tục đi thời có thể nguy hiểm đến mất mạng vì rơi xuống những bờ giốc trơn trượt.

Chỉ có cách lần bước đi tới là nhờ những lần chớp loé lên soi sáng con đường phía trước mặt. Hai người chậm chạp lê dần từng bước tới phía trước trong gió thét gầm và mưa quất xối xả.

Khi nghi là đi lạc đường, họ phải dừng lại chờ lần chớp loé sáng và ghi nhớ đường đi phía trước nhờ vào hình ảnh còn sót lại trong mắt họ.

Cuối cùng họ về tới thiền viện. Trong khi lau người cho khô và ăn một bữa muộn màng trong nhà bếp, chàng đệ tử thú nhận với ông thầy rằng điều chàng sợ nhất là chàng bị chết mà chưa chưa ngộ được đạo.

“Ngộ đạo,” ông thầy thú nhận, “chẳng phải là mặt trời chiếu sáng suốt cả ngày mà chỉ như lần chớp chợt loé vội lên để giúp cho chúng ta lần theo mà vượt qua được hết chốn muộn phiền này đến vượt qua nơi bất ổn nọ.”

“Vậy quả thật là thầy cũng như thế hay sao?” chàng đệ tử hỏi.

“Thật vậy, phần lớn chúng ta đều như thế,” ông thầy khẽ đáp.

Không phải độc nhất chỉ có Thiền mới ngộ. Tất cả chúng ta đều nhiều lúc bừng ngộ chút ít trong những lần trí tuệ bản thân mình bất chợt kinh ngạc nhận ra vị trí của mình trong vũ trụ. Những lần bừng ngộ chút ít này xảy tới (như tia chớp) rồi phai mờ đi và lại rực sáng mạnh hơn với những lần bừng ngộ khác giúp rọi sáng con đường chúng ta đi.